

onverwachtst overvalt met zijn raadselen, zijn problemen.... Het leven!

Kom! Ala! Wég met de nonsens! Dat stralende meisje, jong, bloeiend, moedig en intelligent, vol illusies blijkbaar.... Wat verbeeldde hij zich toch? Moest niet een jonge, geestkrachtige kerel, zoo één als die lange donkere van daarstraks met zijn brutale oogen, alles op hem vóór hebben?

O maar, god-o-god, wat is oud worden moeilijk!

Den volgende ochtend, voor diezelfde schrijftafel, werd Huib aanvankelijk met lichtheid verrast door een groote verandering in zijn stemming; frisch en uitgerust stak hij de handen naar zijn werk uit; wist zich zelfs tot een glimlach te forceeren bij 't herdenken van zijn zwakheid — kinderachtig getob! — van den vorigen avond. Het handschrift van zijn nieuwen roman, bijna af, lag voor hem; nog maar weinige bladzijden, die hem al scherp voor den geest stonden, en hij kon het weer aan zijn uitgever brengen, dat langademig werk; hij was er af, kon zich vrij-uit storten in weêr iets nieuws. O, plannen te over! Een helderheid ruimde zijn denken; hij las óver wat hij 't laatst geschreven had, leefde er zich weer in, zag en hoorde zijn romanmensen, onderging hun ontroeringen — en hij begon te werken, schreef eenige woorden, langzaam en zoekend, trachtend te geraken binnen dien toovercirkel: absolute aandacht, waarvoor — hij wist het — inspiratie niets dan een ander woord was. Het lukte niet onmiddellijk; hij kende dat; geduld, geduld, het zou wel komen.... Maar Hoogland agiteerde zich, werkte intusschen toch door, schreef en veranderde, voelde dan plotseling met vagen angst het bekende strakke aanhetten van zijn gelaatshuid op en onder de jukbeenderen; hij fronste de wenkbrauwen, mompelde vloeken, stampte met den voet....

Een half uur later — een uur misschien; hij wist het zelf niet! — vond hij zichzelf zitten, achterover in zijn stoel, vóór zich turende; de pen lag dwars op het papier; sprong hij driftig op en begon in zijn kamer af-en-aan te loopen. Het ging niet, hij kon haar weer niet bereiken, de verdiepthed, de concentratie; telkens weer dwaalde hij af. En toch moest het, voor den donder, hij wilde niet anders, hij wilde, wilde.... Wacht even, hij zou wel een maatregel nemen!

Huib schelde, en, toen Maartje in de deur stond, zei dat hij voor niemand te spreken was, vandaag niet en morgen niet en overmorgen niet — hij zou het wel zeggen wanneer het weer kon. Zóó wou hij zich dwingen. Als een monnik in de retraite. Niet zijn huis uit en niemand zien vóór dit werk was áf. 't Had meermalen geholpen. En hij ijsbeerde over den vloer van zijn kamer tot hij er moe en draaierig van werd, zich weer in zijn bureaustoel liet neerploffen, een tijdlang zitten bleef, met de handen het warme hoofd omgrijpend als in een gebed om werkaandacht: het